

ஜெகதாம்பாள் மாதேஸ்வரியின் நினைவு தினத்தன்று வகுப்பில் வாசிக்கப்பட வேண்டிய
இனிய மேன்மையான வாசகங்கள்

சந்தோஷத்திற்கும், துன்பத்திற்குமான பொறுப்பு உங்கள் செயல்களிலேயே தங்கியுள்ளது.

சந்தோஷம் அல்லது துன்பம் நிறைந்த வாழ்க்கையின் பெறுபேறு உங்கள் செயல்களிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதை மக்கள் அறிவார்கள். நிச்சயமாக, முதலில் செயல்களே செய்யப்படுகின்றன, அவற்றின் விளைவுகள் துன்பம் அல்லது சந்தோஷம் என்ற ரூபத்தில் அனுபவம் செய்யப்படுகின்றன. எனவே, சந்தோஷமும், துன்பமும் செயல்களுடன் தொடர்புபட்டவை. கர்மாவானது கிஸ்மெற் (பாக்கியம்) எனக் கூறப்படுவதில்லை. சிலர், “எனது பாக்கியத்தில் என்ன உள்ளதோ.” என நினைக்கின்றனர். எனவே, அவர்கள் துன்பத்தையும், சந்தோஷத்தையும் தமது பாக்கியமாகக் கருதுகின்றனர். இவ்வாறாக, கடவுளே தமது பாக்கியத்தை உருவாக்கியுள்ளார் என்றோ அல்லது வேறு எவரோ தமது பாக்கியத்தை உருவாக்கியுள்ளார் என்றோ அவர்கள் நினைப்பதாலேயே “எனது பாக்கியத்தில் என்ன உள்ளதோ.” என அவர்கள் கூறுகின்றனர். எவ்வாறாயினும், பாக்கியத்தை உருவாக்கியவர் யார் என்பதும் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். கடவுள் பாக்கியத்தை உருவாக்கினாரா அல்லது அது ஏற்கனவே முற்கூட்டியே உருவாக்கப்பட்டுவிட்டதா? நானே அப்பாக்கியத்தை உருவாக்கி, அதன் காரணமாக துன்பத்தை அல்லது சந்தோஷத்தை அனுபவம் செய்தேன். சந்தோஷத்தையும், துன்பத்தையும் கடவுள் உருவாக்கவில்லை, அது எனது சொந்தச் செயல்களாகும், மனிதனே செயல்களைச் செய்கின்றான். எனவே, பொறுப்பு என்னுடையதாகும். “நீங்கள் எதை விதைக்கின்றீர்களோ, அதையே அறுவடை செய்வீர்கள்.” என்பது பொதுவான கூற்றாகும். விதைப்பவர் அதற்கான பலனைப் பெறுவார். கீதையிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது: ஆத்மாவே தனது சொந்த எதிரியும், சொந்த நண்பனும் ஆவார். ‘நானே உங்கள் எதிரியும், உங்கள் நண்பனும்.’ எனக் கடவுள் கூறவில்லை. உயிர்வாழ்பவரே (ஆத்மா) தனது சொந்த எதிரியும், தனது சொந்த நண்பனும் ஆவார். எனவே, நீங்கள் யாருடன் நட்பை அல்லது பகையை வைத்துக்கொள்கின்றீர்கள்? ஆத்மாவாகிய தன்னுடனேயே ஆகும். எனவே, ஒருவருடைய சொந்த சந்தோஷத்திற்கும், துன்பத்திற்கும் அவரே பொறுப்பு என்பது தெளிவாக உள்ளதால், ஏன் எவரும் எந்தத் துன்பத்தையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்? துன்பம் எந்த ரூபத்தில் வந்தாலும் அவர்கள் அதை விரட்ட முயற்சிக்கின்றனர். ஏதாவது சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்பட்டால், அவர்கள் அவற்றை முடித்துவிட முயற்சிக்கின்றனர். சிலவேளைகளில், சிலர் அகால மரணத்திற்கு முகம் கொடுக்கும்போது, துன்பம் அனுபவம் செய்யப்படுகின்றது. பின்னர், ஏன் அவ்வாறு நடைபெறுகின்றது என அவர்கள் அதிசயிக்கின்றனர். இவ்வாறாக, மக்கள் அதற்குக்கூட கடவுளை அவதூறு செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டனர். உங்களுக்கு நிகழ்ந்தவை அனைத்தையும், அல்லது வந்துள்ள அகால மரணம் போன்றவற்றை கடவுளா நிகழ்ச்செய்தார்? எனக்கு வருகின்ற ஒரு நோயின் ரூபத்தில் நான் துன்பத்தை அனுபவம் செய்யும்போது, கடவுளா அதைச் செய்தார்? சண்டை சச்சரவுகள் அனைத்தும், அத்துடன் உலகின் துன்பத்திற்கான காரணங்களும் - கடவுளா அவை அனைத்தையும் செய்தார்? ஓ! கடவுள் துன்பத்தை நீக்கி, சந்தோஷத்தை அருள்பவர் எனக் கூறப்படுகின்றார். இதனாலேயே, அவர்களுக்கு ஏதாவது துன்பம் ஏற்படும்போது, அவர்கள் அவரை நினைவு செய்கின்றனர். பௌதீக நோய் ஏற்படும்போது, அவர்கள் கூவியழைக்கின்றனர்: ஓ கடவுளே! அவர்கள் துன்பத்தில் உள்ளபோது அவரை மாத்திரமே கூவியழைக்கின்றனர். துன்பத்தை விளைவித்தவர் அவரேயாயின், துன்பத்தை விளைவித்தவர் என்ன செய்வார்? கூறுங்கள். உங்களுக்குத் துன்பம் விளைவித்தவரை நீங்கள் நினைவு செய்யத்தான் வேண்டுமா? நீங்கள் இதைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்: நீங்கள் துன்ப வேளையிலேயே அவரை நினைவு செய்வீர்களாயின், அவரே அத்துன்பத்தை விளைவித்தார் என, அவரைப்பற்றி நீங்கள் கூறமுடியாது. இதுவும் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். நாங்கள் அவரை நினைவு செய்கின்றோம், ஏனென்றால், வேறொன்றிற்காகவே நாங்கள் அவருடன் தொடர்பு வைத்திருக்க வேண்டுமேயன்றி, துன்பத்திற்கான காரணம் அவரே என்பதால் அல்ல.

துன்பத்திற்கான காரணம் அல்லது அதற்குப் பொறுப்பானவர் வேறொருவராகவே இருக்கவேண்டும். எவ்வாறாயினும், மூன்றாவது நபர் எவருமில்லை, நானும், எனது படைப்பவரும் மாத்திரமே, அவ்வளவுதான். இருவர் மாத்திரமே உள்ளோம். ஒருவர், அவரது படைப்பு அல்லது அவரது குழந்தையாகிய நான், இரண்டாமவர், எனது தந்தை. எனவே, தந்தை பொறுப்பாளரா அல்லது நான் பொறுப்பாளரா? எவ்வாறாயினும், நான் துன்பத்தைக் கொண்டிருக்கும்போது, கடவுளே எனக்குத் துன்பத்தை விளைவித்தது போன்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. ‘அது அவரது விருப்பம்’ எனக் கூறப்படும். எவ்வாறாயினும், அவர் எனக்குச் சந்தோஷத்தை அருள்பவர் என, உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மா

உணர்கின்றார். ‘ஓ கடவுளே, எனது துன்பத்தை நீக்குங்கள்!’ என, சந்தோஷத்திற்கான ஆதாரத்திற்காக நீங்கள் வேண்டுவது போன்று, அவர்களும் கூறுகின்றனர்: ஓ கடவுளே, எனக்கு நீண்ட ஆயுளைக் கொடுங்கள்! பாருங்கள், அவர்கள் அவரிடம் நீண்ட ஆயுளைக்கூட வேண்டுகின்றனர். அவர்கள் கடவுளிடம் நீண்ட ஆயுளை வேண்டுவதுடன், துன்பத்தில் இருக்கும்போதும், பௌதீகமாக நோய்வாய்ப்படும்போதும், சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்படும்போதும் அல்லது எந்தவொரு காரணத்தினாலாவது அமைதியின்மை ஏற்படும்போதும் அவரைக் கூவியழைக்கின்றனர். அவர்களுடைய குழந்தைகள் மிக நன்றாக நடந்துகொள்ளாவிட்டால், அவர்களே கூறுகின்றனர்: ஓ கடவுளே, இவருக்கு ஒரு சிறந்த புத்தியைக் கொடுங்கள். எனவே, அவர்கள் சில வழிகாட்டல்களையே அவரிடம் வேண்டுகின்றனர். அவர்களுக்கு ஏதோவொன்று துன்பத்தை விளைவிக்கும்போது, அவர்கள் அவரை நினைவு செய்கின்றனர், அத்துடன் அதனைத் தீர்த்துவைக்குமாயும் அவர்கள் அவரிடம் வேண்டுகின்றனர். எனவே, அவர்கள் அவரிடம் எதையாவது வேண்டும்போது, அவர் நிச்சயமாக அதனை அருள்பவராகவே இருக்கவேண்டும், இல்லையா? அவர் மாத்திரமே எங்களுக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவர், இதனாலேயே நாங்கள் அவரிடம் அதற்காக வேண்டுகின்றோம். அவை அனைத்திலிருந்தும் எங்களை விடுவிப்பதற்கான சிகிச்சை அவரிடமே உள்ளது. இதனாலேயே அவர்கள் கூறுகின்றனர், “ஓ எனது கடவுளே!” (O my God!)

ஒருவர் இதன் அர்த்தத்தை அறிந்துள்ளாரோ இல்லையோ, கடவுள் நிச்சயமாக இருக்கின்றார். அவர் யாரென்றோ, அவர் எத்தகையவர் என்றோ அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அந்த உணர்வு நிச்சயமாக அகத்திலிருந்து வெளிப்படுகின்றது. நாங்கள் நினைவு செய்பவருக்கும், எங்களுடைய துன்பம் முழுவதற்கும் இடையிலான தொடர்பானது புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். துன்பத்தை அருள்பவர் அவரா அல்லது அவர் சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதால் எங்களுடன் அவர் தொடர்பில் உள்ளாரா? நாங்கள் அவரை நினைவு செய்வதிலிருந்து, அவருடைய பணி துன்பத்தை விளைவிப்பதல்ல என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. அவர் எங்களுக்குத் துன்பம் விளைவித்திருந்தால், நாங்கள் ஏன் அவரை நினைவு செய்யப்போகின்றோம்? எவ்வாறாயினும், துன்ப வேளையில், கடவுள்மீதான எங்கள் அன்பானது, அவரே எங்களுடைய உற்ற நண்பன் என்பது போன்று விஷேடமாக வெளிப்படுகின்றது. நாங்கள் நிச்சயமாகக் கடவுளுடன் சந்தோஷமானதொரு உறவுமுறையைக் கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதையும், துன்பத்திற்கான காரணம் வேறு ஏதோ என்பதையுமே இவை அனைத்தும் காட்டுகின்றன. மூன்றாமவர் என எவருமில்லை. நானும், அவரும் மாத்திரமே. எனவே, நானே நிச்சயமாகப் பொறுப்பாளர் ஆவேன். நான் எதற்கு ஒரு கருவியாக இருக்கின்றேனோ, துன்ப வேளையில் நானே துன்பத்தை அனுபவம் செய்கின்றேன். நானே அதை உருவாக்குகின்றேன், எனவே இது எவ்வளவு விவேகமற்றது எனச் சற்றுப் பாருங்கள். நான் எதிலிருந்து விடுதலை பெற விரும்புகின்றேனோ, அதை நானே உருவாக்குகின்றேன்: இது அத்தகைய வியக்கத்தக்க ஒரு விடயமாகும்!

நான் எவ்வகையான துன்பத்தையும் அனுபவம் செய்ய விரும்பவில்லை. எனது ஆசை அதுவல்ல, ஆனால் அதை நான் உருவாக்கிவிட்டேன், எனவே, அதை உருவாக்குவதில் நான் நிச்சயமாக விவேகமற்றவனாகவே (முட்டாள்) இருந்துள்ளேன். நான் விரும்பாவிட்டாலும், தொடர்ந்தும் துன்பமே உள்ளது. எனவே, நிச்சயமாக அறியாமையாலும், முட்டாள் தனத்தாலும் நான் எதையோ செய்துகொண்டிருக்கின்றேன். அது எதுவாக இருந்தாலும், அதை நான் கண்டறியவே வேண்டும். அதைப் பற்றிய ஞானம் என்னிடம் இருக்கவேண்டும். முதலில் இந்த ஞானத்தை நான் தேடவேண்டும். எவ்வாறாயினும், இதை வந்து புரிந்துகொள்ளாமல் இருப்பதற்கு மக்கள் பல சாக்குப்போக்குகளைக் கூறுவது அற்புதமான விடயமாகும். தங்களுக்கு நேரமில்லை என அவர்கள் கூறுகின்றனர். “நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்? நாங்கள் எங்களுடைய இல்லறத்தைப் பராமரிப்பதா அல்லது இதையும் அதையும் செய்வதா? நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்?” எனவே, அவர்கள் நிகழ்பவை அனைத்தையும் தொடர்ந்தும் அவதானித்து, அதைப் பராமரிக்கவும் செய்கின்றனர். ஆனால், இதிலேயே அவர்கள் துன்பத்தை அனுபவம் செய்கின்றனர். எவ்வாறாயினும், “எனது இல்லறம், எனது குடும்பம்...” என நானே அத்தனை வகையான துன்பங்களையும் உருவாக்கினேன். அவை அனைத்திலும் நான் ஏதோவொரு வகையான துன்பத்தை உருவாக்கினேன். அந்த வகையில், முதலில் அவையனைத்தையும் நான் பார்க்கவேண்டும். எதையும் உருவாக்குவதற்கு முன்பாக, முதலில் நான் அதைப் பற்றிய தகவலைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நான் உருவாக்கிய ஒன்று, எனக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கும்போது, முதலில் நான் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது: அதை உருவாக்கியதால் நான் சந்தோஷமற்று இருக்கின்றேனா அல்லது சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்ற ஏதாவது இதில் இருக்கின்றதா? அல்லது சந்தோஷம் என்பதே எனக்கு இல்லையா? அது என்ன? நான் இவையனைத்தையும் கண்டறிய வேண்டும்.

இந்தத் தகவலுக்காகவே, உங்களுடைய துன்பத்திற்கான காரணம் எதுவாக இருந்தாலும், அத்துன்பத்தை முடித்துவிடுவதற்கான சிகிச்சை இங்கே வழங்கப்படுகிறது என்பது இங்கே காட்டப்படுகின்றது. ஏன் அது நிகழ்ந்தது என அறியவேண்டியது வாழ்க்கையில் முற்றிலும் அத்தியாவசியமான ஒன்றாகும். பாருங்கள், அந்த அப்பாவி மக்கள் மிகவும் அறியாமையிலுள்ளனர். ஆனால் இதைப்பற்றி அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர், “நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும்? எவ்வாறு நாங்கள் எதையும் செய்யமுடியும்? நாங்கள் எங்களுடைய இல்லறம் போன்றவற்றை விட்டு விலகிவிடவேண்டுமா?” என அவர்கள் சாக்குப்போக்கு கூறுகின்றனர். எனவே, அதிக துன்பத்தால் நிறைந்துள்ள மக்களின் புத்தியானது முழுமையாகவே அவற்றிலிருந்து அகற்றப்பட்டுள்ளது. எனவே, அவர்களுக்கு இந்தப் புரிந்துணர்வைக் கொடுத்தாலும்கூட, அவர்கள் புரிந்துகொள்வதற்கு நேரத்தை ஒதுக்க மாட்டார்கள். நாங்கள் புரிந்துகொள்கின்றோம், கிரகிக்கின்றோம். அவற்றை அனுபவம் செய்கின்றோம், பின்னர், ‘இது அனுபவம் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்’ என அவர்களுக்குக் கூறுகின்றோம். நாங்கள் இதை நிச்சயமாக அனுபவம் செய்துள்ளதாலேயே இதை நாங்கள் கூறுகின்றோம். எனவே, எவ்வாறு நாங்கள் நடைமுறையில் சந்தோஷத்தை அடையலாம்? நாங்கள் நீண்ட காலமாக இந்த நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தோம். இப்பொழுது, சந்தோஷத்தை அருள்பவரே எங்களுக்குத் தனது அறிமுகத்தைக் கொடுத்து, நாங்கள் எவ்வாறு சந்தோஷமற்றவர்கள் ஆகினோம் என எங்களுக்குக் கூறுகின்றார். அது உங்களுடைய தவறு, ஆனால் நீங்கள் ஏன் அத்துன்பத்தை உங்களுக்குள் எடுத்துக்கொள்கின்றீர்கள்? உங்களுடைய எச்செயல்கள் உங்களுடைய துன்பத்திற்கு ஒரு காரணமாகின? அது என்ன? வந்து, அதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள். பாருங்கள், நாங்கள் அத்தகையதொர் முன்மொழிவை(offer) வழங்குகிறோம். அவ்வாறிருந்தும், இதைக் கேட்ட பின்னரும்கூட அந்த அப்பாவி மக்கள் தாம் இப்பொழுது இருப்பது போன்றே தொடர விரும்புவதாகக் கூறுவது அற்புதமாகும். இது மாயை என அழைக்கப்படுகிறது, மாயை அவர்களை முழுமையாகவே பிடித்துவைத்திருக்கின்றனர். அவர்கள் எதற்காக நாள் முழுவதும் பெரும்பாடு படுகின்றார்களோ – தந்தை வந்து அதையே வழங்கி, உங்களுக்குக் கொடுக்கின்றார்: குழந்தைகளே, உங்களுடைய சந்தோஷத்திற்கான வழி என்ன? உங்களுடைய துன்பத்திற்கான காரணம் என்ன? அவர் அமர்ந்திருந்து இவை அனைத்தையும் விளங்கப்படுத்துகிறார். அவ்வாறிருந்தும்கூட, தங்களுக்கு நேரமில்லை என்றே அவர்கள் கூறுகின்றனர். நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?

தந்தையே கூறுகிறார்: நான் உங்களுடைய துன்பம் முழுவதையும் அகற்றி, உங்களை சந்தோஷத்தைக் கண்டறிய வைப்பதற்காகவே இப்பொழுது வந்துள்ளேன். ஏனெனில் நீங்கள் பாடி வந்தீர்கள்: ஓ துன்பத்தை நீக்கி, சந்தோஷத்தை அருள்பவரே. அவர்கள் ஒருபோதும் கூறுவதில்லை: இன்று, நீங்களே துன்பத்தை அருள்பவரும், சந்தோஷத்தை நீக்குபவரும், அவ்வாறில்லை! அவர் துன்பத்தை நீக்குபவர். எனவே, தந்தை கூறுகிறார்: குழந்தைகளே, நான் உங்களுடைய துன்பத்தை நீக்கவே வந்துள்ளேன். உங்களுடைய துன்பத்தை நீக்குவதற்கு, உங்களுடைய துன்பம் முடிவடையும் வகையிலான செயல்களைச் செய்வதற்கு நான் உங்களைத் தூண்டுவேன். நான் உங்களுக்குக் கற்பித்து, விளங்கப்படுத்துபவற்றை இலகுவாகப் புரிந்துகொண்டு, தொடர்ந்தும் அந்த முயற்சியைச் செய்து, உங்களுடைய துன்பத்தை இவ்விதமாக முடித்துவிடுங்கள். நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கும் கற்பித்தல்கள் மூலமாக உங்களுடைய துன்பத்தை நீங்கள் முடித்துவிடலாம், இது உங்களுடையது என்பதால் நீங்கள் இவற்றைக் கிரகிக்கவேண்டும். எவ்வாறாயினும், சிலர் கடவுளுக்குத் தாம் உதவிசெய்வது போன்று, சாக்குப் போக்குகள் கூறுகின்றனர். தங்களுக்கு நேரம் கிடைத்தால் இதைச் செய்வோம் என வேறு சிலர் கூறுகின்றனர். ஓ சகோதரரே! மற்றவர்களுக்கு உணவும், பானமும் வழங்குதல் போன்ற அனைத்தும் - அவ்வகையான செயல்கள் மூலமாக உருவாக்கப்பட்ட கணக்குகளில் நீங்கள் அகப்பட்டுவிட்டீர்கள், அவையே உங்களுக்குத் துன்பம் விளைவித்தன. ஒருபுறம், நீங்கள் அத்துன்பத்திலிருந்து விடுபட விரும்புவதாகக் கூறுகின்றீர்கள், மறுபுறம், அத்துன்பத்திலிருந்து நீங்கள் விடுபடுவதற்கான வழிமுறைகளைத் தந்தையே உங்களுக்கு விளங்கப்படுத்துகிறார். இருந்தபோதிலும், அது எவரது புத்தியிலும் பதிவதில்லை. இவ்வாறாக, இச்செல்வம், செழிப்பு, சரீரம் போன்றவை மாயையே எனப் பலரும் நினைக்கின்றனர். பின்னர், தாங்கள் விடுதலை அடைவதற்கான வழிமுறைகளைக் கண்டறிவதற்கு அவர்கள் முயற்சிக்கின்றனர், ஆனால் இல்லை! உங்களுடைய துன்பத்திற்கான காரணம் வேறொன்றாகும். கடவுள் கூறுகிறார்: என்னுடைய இந்த அநாதியான படைப்பு துன்பத்திற்கான காரணமல்ல. நீங்கள் ஐந்து விகாரங்கள் (மாயை) என அழைக்கப்படுபவற்றை மேலதிகமாக எடுத்துள்ளீர்கள். விகாரங்கள் மாயை என அழைக்கப்படுகின்றன. சரீரம் விகாரங்களல்ல, உலகம் விகாரங்களல்ல, செல்வம் அல்லது செழிப்பு விகாரங்களல்ல. விகாரங்கள் என்பது வேறொன்றாகும். அவை (விகாரங்கள்) வந்துள்ளதாலேயே அவை அனைத்தும் துன்பத்திற்கான காரணம் ஆகிவிட்டன.

இல்லாவிடில், அந்த சௌகரியங்கள் அனைத்தும் ஆத்மாக்களின் சந்தோஷத்திற்கான வழிகளாகவே இருந்திருக்கும். அவர்களுக்கு, செல்வம், செழிப்பு அனைத்தும் சந்தோஷத்திற்கான வழிகளாகும். எவ்வாறாயினும், அவையனைத்தும் பற்றிய முழுமையான ஞானத்தைக் கொண்டிராததால், அவையனைத்தும் அவர்களைத் துன்பத்திற்கே கொண்டுசென்றுவிட்டன. இதனாலேயே தந்தை கூறுகிறார்: நான் உருவாக்கிய அநாதியான படைப்பு துன்பத்திற்கான காரணமல்ல. நீங்களே துன்பத்திற்கான காரணம் ஆவீர்கள். மேலதிகமானவை சில உங்களுக்குள் பிரவேசித்துவிட்டன, வேறுபட்டதான அவை மாயையாகிய ஐந்து விகாரங்களுமே ஆகும். இப்பொழுது நீங்கள் அவற்றை அகற்ற வேண்டும். கடவுளே அவற்றையும் வழங்கியதாக சிலர் கூறுகின்றனர். எவ்வாறாயினும், கடவுள் எங்களுக்கு சந்தோஷத்திற்கான விடயங்களையே கொடுத்துள்ளார், இல்லையா? எவ்வாறாயினும், நீங்கள் அவற்றிற்கு விகாரங்களைச் சேர்த்து, அனைத்தையும் சீரழித்துவிட்டீர்கள். இதனாலேயே உங்களுக்குக் கூறப்படுகின்றது: நீங்கள் தந்தையின் குழந்தைகள், எனவே இப்பொழுது அவற்றை அகற்றிவிடுங்கள், சந்தோஷத்தைக் கண்டறிவதற்கான வழியை நீங்கள் கண்டுபிடிப்பீர்கள். இவ்விடயங்கள் யாவும் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். இதற்கு, இங்கு மீண்டும் மீண்டும் வந்து, இவற்றைப் புரிந்துகொள்ளுமாறு உங்களிடம் கேட்கப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும், சிலர் இங்கு வந்து, இவற்றைச் செவிமடுக்கின்றனர், பின்னர் அவர்கள் வெளியில் சென்றதும் அனைத்தும் முடிவடைந்துவிடுகின்றது. எனவே, அது அற்புதம் எனக் கூறப்படும், இல்லையா? உங்களுடைய வாழ்க்கையில் நீங்கள் கொண்டிருக்கும் ஆசைகளுக்கான காரணம் என்ன? எவ்வாறு அவற்றை முடித்துவிடலாம்? அதற்கு, வந்து சிறிதளவைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள். ‘நான் என்ன செய்வது? நான் இதை அல்லது அதைச் செய்யவேண்டுமா?’ எனச் சிந்திக்காதீர்கள். இது வயதானவர்களுக்கே உரியது எனச் சிலர் நினைக்கின்றனர். தமது வாழ்க்கையை உருவாக்க வேண்டியது வயதானவர்களுக்கு மாத்திரம்தான் அவசியமானதா? தவறான ஏணியில் ஏறி, அனைத்தையும் அனுபவித்த பின்னர் கீழிறங்குபவர்களே வயதானவர்களாவர். அதற்குப் பதிலாக, ஏணியில் ஏறுவதற்கு முன்னரே எச்சரிக்கையாக இருந்து, நீங்கள் எவ்வாறு உங்களுடைய வாழ்க்கையை முன்னெடுத்துச் செல்ல விரும்புகின்றீர்கள் என்பதை உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். எனவே, இது புரிந்துகொள்வதற்கான விடயமாகும், இல்லையா? இதனாலேயே, இவற்றில் சிறிதளவைப் புரிந்துகொண்டு பின்னர் துன்பத்திற்கான பிரதான காரணத்தை முடித்துவிடுவதற்கு முழுமையான முயற்சி செய்யுமாறு அவர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கப்படுகிறது.

நீங்கள் அனைவரதும் தந்தையாகிய கடவுளிடமிருந்து உங்கள் உரிமையைக் கோரிக்கொள்ள வேண்டும். இது வெறுமனே தந்தையாகிய அவரை அழைக்கின்ற விடயம் மாத்திரமல்ல. நாங்கள் அவரிடமிருந்து பெறக்கூடிய பேறுகளையும் கோரிக்கொள்ள வேண்டும். எவ்வாறாயினும், பல்கோடியினருள் ஒரு கைப்பிடியாளரின் மாத்திரமே அவரை அறிந்துகொள்வார்கள் எனக் கடவுளே கூறியுள்ளார். அந்த நிலையே இப்பொழுது உள்ளது. அவ்வாறிருந்தும், அவர் கூறுகிறார்: குறைந்தது ஒரு சிலராவது இருப்பார்கள், அல்லவா? அநேகமாக பல்கோடியினருள் ஒரு சிலரே வெளிப்பட்டு, தமது பாக்கியத்தை உருவாக்கிக்கொள்வார்கள். அச்சா.

இனிய பாப்தாதாவிடமிருந்தும், தாயிடமிருந்தும் அன்பும், நினைவுகளும், காலை வந்தனங்களும்.

ஆசீர்வாதம்: நீங்கள் ஆதி தேசத்து (original land) வாசியாகி, இப்பழைய உலகை அந்நியமானதாகக் (foreign) கருதி, அதற்கு அப்பால் இருப்பீர்களாக.

சிலர் வெளிநாட்டில் தயாரிக்கப்பட்ட எதையும் தொடமாட்டார்கள். தமது சொந்த நாட்டில் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்களை மாத்திரமே தாம் பயன்படுத்த வேண்டும் என அவர்கள் உணர்கின்றனர். அதேபோன்று, உங்களுக்கு, இப்பழைய உலகம் அந்நிய தேசம் (வெளி நாடு) ஆகும். அதற்கு அப்பால் இருங்கள், அதாவது, பழைய உலக விடயங்கள்மீது, அதாவது, அதன் எந்தவொரு சுவாவம் அல்லது சம்ஸ்காரங்கள்மீது சற்றேனும் கவர்ச்சி இல்லாதிருக்கட்டும். ஆதி தேச வாசி ஆகுங்கள். ஆத்ம உணர்வு ரூபத்தில், உங்களுடைய மேன்மையான தேசமாகிய பரந்தாம வாசியாகவும், இறை குடும்பம் என்ற வகையில், உங்களை மதுவன பூமியின் வாசியாகவும் கருதி, அந்த போதையைப் பேணுங்கள்.

சுலோகம்: குழப்பங்களில் (ஜமேலா- குழப்பம்) அகப்பட்டுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, சதா சந்திப்பு என்ற மேலாவில் (மேலா - சந்தோஷம்) இருங்கள்.

ஓம் சாந்தி